

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๒๐

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00020

๒๐...

ก่อนออกจากวัด ท่านพระครูอุตสาห์เดินไปหาทางทองรินถึงกุฏิที่นางพัก โดยมีพระบัวเหี่ยวกับนายสมชายไปเป็นเพื่อน นางทองรินซึ่งตื่นตั้งแต่ตีสี่ ล้างหน้าล้างตาเสร็จแล้วและกำลังจะเดินจงกรม เมื่อได้ยินเสียงนายสมชายเรียกอยู่ข้างนอก จึงเปิดประตูออกมา ออกตักใจที่พบท่านพระครูและพระบัวเหี่ยว จึงรีบนิมนต์ท่านเข้ามาข้างใน

“ไม่เข้าหรือโยม อาตมาจะรีบไป แวะมาบอกโยมเท่านั้นเอง อย่าลืมนะโยมกำลังมีเคราะห์ ถ้าโยมไม่เชื่อฟัง อาตมาก็ช่วยอะไรโยมไม่ได้ อาตมาไปละนะ”

“ขอบพระคุณหลวงพ่อก่อนค่ะ ดิฉันจะทำตามคำสั่งของหลวงพ่อกุศลทุกอย่าง” นางทองรินรับคำหนักแน่น พร้อมกับไหว้ภิกษุทั้งสอง

ขณะเดินไปขึ้นรถ ท่านพระครูพูดกับพระบัวเหี่ยวว่า “ฉันช่วยเขาได้แค่นี้แหละบัวเหี่ยว เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทางชีวิต วันหน้าถ้าเขาออกนอกบริเวณวัด จะต้องตายอย่างแน่นอน แต่ถ้าเขาเชื่อฉัน ก็จะไม่ตาย” พระบัวเหี่ยวไม่ออกความเห็น รู้สึกสังหรณ์ใจพิกลว่าจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับหล่อน

นายสมชายขับรถพาท่านพระครูและลูกวัดอีก ๘ รูปมาถึงบ้านงานเมื่อเวลาหกโมงครึ่ง เหลือเวลาอีกครึ่งชั่วโมงจึงจะเริ่มพิธี เจ้าบ่าวซึ่งอยู่ในชุดกางเกงขายาวสีเทาฟ้า เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีชมพู ออกมาต้อนรับด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เห็นนายจ้อยท่าทางมีความสุข จิตของพระบัวเหี่ยวก็ถูก “กามฉันทนิเวศน์” กลุ่มรุ่มอีกจนเจ้าตัวต้องใช้ “โยนิโสมนสิการ” เข้าปราบปราม มันจึงสงบลงได้ “เจ้าสาวไปไหนเสียล่ะ” ท่านถามถึงคนเป็นเจ้าสาว

“ยังไม่กลับจากร้านเสริมสวยครับ” เจ้าบ่าวตอบ แหกหรือยังมากันไม่มาก เจ้าบ่าวจึงมีเวลาพูดคุยกับพระสงฆ์ ท่านพระครูถามหาบิดาของนายจ้อย ก็ได้รับคำตอบว่ายังไม่สร้างเมมา จึงไม่กล้าออกมาสู่หน้า

พวกแม่ครัวกำลังสาละวนอยู่กับการจัดอาหารเลี้ยงพระ ท่านพระครูนั่งหลับตา กำหนด “เห็นหนอ” เพราะอยากรู้ว่าพวกแม่ครัวเขากำลังคุยกันเรื่องอะไร

“อ้าวแก ชิมอยู่นั้นแหละ ระวังจะเกิดเป็นเปรตนะ กินก่อนพระก่อนเจ้า” แม่ครัวนางหนึ่งว่าเพื่อน

“ก็มันอร่อยนี่หว่า” คนชิมตอบ

“เออ อร่อย ๆ นี่แหละ ข้าเห็นเป็นเปรตมาเสียหนักต่อนักแล้ว”

“แกเห็นได้ยังไง” คนชิมย้อน

“ก็ปุ๋ยตายายข้าสอนไว้อย่างนี้ ถึงข้าไม่เห็นแต่ข้าก็เชื่อ”

“นั่นมันสม้ยปุ๋ยตายายแกโว้ย สมัยนั้นนะพระท่านนำเคาพนับถือ กินก่อนท่านถึงได้บาป แต่สมัยนี้มันใช้พระเสียที่ไหน แค่วกหัวโล้นห่มผ้าเหลือง ไปไหน ๆ ก็เที่ยวแต่จะกินของดี ๆ แล้วยังจะเอาเงินอีก ที่เขาว่า “ข้าวกัณฑ์ อัฐกัณฑ์” นั้นแหละ” แม่ครัวอีกคนเถียงแทนเพื่อน

“ตายละอีแป้น มึงนะมึง นรกจะกินหัวกบาลมึงเข้าสักวัน” แม่ครัวคนแรกว่า ท่านพระครูกำหนดสัณต้ามื้ออยากรู้ไม่อยากจะเห็นอีกต่อไป นี่ขนาดคนชนบทยังดูถูกดูแคลนพระถึงปานนี้ มันความผิดของใครกันนี้ ท่านรู้สึกกรันทตใจนัก เห็นนายจ่อยกำลังซุบซิบกับพระบัวเหี่ยวอยู่ทางปลายแถว ท่านจึงกำหนด “เห็นหนอ” ไปที่บุคคลทั้งสอง

“ทำไมนิมนต์พระวัดป่ามะม่วงทั้งหมดล่ะ ไม่กลัววัดเจ้าถิ่นเขาเขม่นเอาหรือ” พระบัวเหี่ยวถาม เพราะตามธรรมเนียมหากจะนิมนต์พระต่างถิ่นมา ก็ต้องมีพระในท้องถิ่นอยู่ด้วยการนิมนต์พระจากที่อื่นมาทั้งหมด ถือว่าเป็นการกระทำที่ข้ามหน้าข้ามตาพระเจ้าถิ่น

“ก็อย่างที่เคยเล่าให้หลวงพี่ฟังนั่นแหละ ผมไม่นับถือพระแถวนี้ แต่พูดก็พูดเถอะ หลวงพี่ กฎแห่งกรรมมันทำหน้าที่ได้รวดเร็วดีจริง ๆ สมภารตายแล้ว” นายจ่อยจงใจใช้คำว่า “ตาย” แทน “มรณภาพ”

“อ้าว เป็นอะไรตายล่ะ”

“ถูกจามด้วยขวานหัวแบะเลย นอนตายอยู่ข้างระเบียบโบสถ์ ป่านนี้คลทะเลาะกับยมบาลอยู่ในนรกนั่น”

“แล้วหลวงตาทองขี้เมานั้นล่ะ”

“แหม หลวงพี่จำแม่นจัง แก่สีกแล้ว เห็นว่ากลัวตกรกเพราะไม่อาจเลิกเหล้าได้ เป็นพระกินเหล้ามันบาปมาก แก่เลยสีกออกมาเสียหมดเรื่องหมดราว จะได้ตกรกน้อยหน่อย

แก้วของแกยังงี้ ไม่ใช่ผมว่านา” ฟังแล้วพระครูจึงสรุปในใจว่า “อ้อ มันอย่างนี้เองนี่เล่า ยายแม่ครัวถึงได้ไม่ศรัทธาพระ หนอยแน่มาเรียกเราว่า พวกหัวโล้นหม่มผ้าเหลือง ข้าวก็ยึด อัฐก็เอา ยายคนนี้สำมะคัญ” ถึงตอนนี้ท่านรู้สึกขำยายนั้น คำพูดของนางเท่ากับเป็นกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นภาพของผู้ที่เรียกตัวเองว่า “นักบวช”

เสียงรถมอเตอร์ไซค์วิ่งเข้ามาจอดใต้ถุนเรือน แล้วนางจุกก็เดินขนาดเข้ามาราบท่านพระครูและภิกษุอีก ๘ รูป หล่อนอยู่ในชุดไทยเรือนต้นสีชมพูอ่อน ตัดเย็บด้วยผ้าไหมเนื้อดี ผมเกล้าทรง “ลูกจันทน์” ไว้กลางศีรษะ ใบหน้าถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงามโดยฝีมือของช่างเสริมสวยประจำตำบล

“หลวงนำมาถึงนานแล้วหรือจ๊ะ” หล่อนทักทาย

“นานหรือไม่นานก็ถึงก่อนคนเป็นเจ้าของแล้วกัน” หลวงน้ำพูดแหง

“แหม หลวงน้ำเนี่ย เจอหน้าก็ว่ากันเลยเชียว” หล่อนพ้อ

ขณะนั้นเวลาเจ็ดนาฬิกาตรง พิธีจึงเริ่มด้วยการให้ทายกซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวนำกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย และอาราธนาศีล ท่านพระครูให้ศีลเสร็จแล้วพระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปเจริญพระพุทธมนต์ คู่บ่าวสาวนั่งพับเพียบประนมมือฟังพระสวด มีหมอนสีชมพูรูปสี่เหลี่ยมจตุรัส สำหรับวางแขนกันเมื่อยคนละใบ

เสร็จจากการเจริญพระพุทธมนต์ ทายกนำกล่าวถวายสังฆทาน แล้วจึงช่วยกันประเคนอาหารคาวหวาน พระสงฆ์ฉันภัตตาหารเสร็จ เจ้าภาพถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแล้วพระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปกล่าวอนุโมทนาคาถา คู่บ่าวสาวกรวดน้ำและรับพรตามลำดับ พวกแม่ครัวก็พากันออกมารับพรจากพระด้วย ท่านพระครูจำคนที่ว่าพระได้ จึงพูดสัพยอกนางว่า

“พวกหัวโล้นหม่มผ้าเหลืองนี้ไม่ไหวเลยนะโยมนะ กินข้าวเขาแล้วยังจะเอาเงินอีก” แม่ครัวหน้าเหวอ ไม่นึกไม่ฝันว่าท่านจะรู้ในสิ่งที่พวกตนแอบนิินทา แต่อย่างน้อยก็ยังดีใจที่ท่านไม่โกรธ

“หลวงพ่มาจากวัดไหนจ๊ะ” นางถาม รู้สึกศรัทธาท่านขึ้นมานิดหนึ่ง

“วัดป่ามะม่วง เคยได้ยินไหมเล่า”

“ไม่เคยจ๊ะ อยู่ที่ไหนจ๊ะ”

“อยู่ไม่ไกลหรอก ถ้าอยากจะไปก็ให้เจ้าบ่าวเขาพาไปก็ได้ เขามีสอนกรรมฐานด้วยนะ อยากไปเรียนไหมเล่า”

“ก็อยากเหมือนกัน ว่าแต่หลวงพ่ไม่โกรธฉันนา” นางยังกลัวความผิด

“โกรธเรื่องอะไรเล่า”

“ก็ที่ฉันว่าหลวงพ่อ”

“อาตมาจะไปโกรธทำไม ก็อาตมาไม่ได้เป็นอย่างที่โยมว่า แต่ถึงเป็นก็ไม่ควรจะโกรธ เพราะเท่ากับโยมพูดความจริง ไซ้ใหม่ล่ะ”

“ไซ้จะไซ้ ว่าแต่ว่าทำไมหลวงพ่อถึงรู้ล่ะว่าฉันเป็นคนพูด” นางไม่วายสงสัย

“เอาเถอะไว้ไปเข้ากรรมฐานแล้วจะบอก อย่าลืมนะไปก็แล้วกัน”

“จ๊ะ ๆ ฉันไปแน่ รอให้เกี่ยวข้าวเสร็จก่อน” นางรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ

เมื่อท่านพระครูไม่อยู่ในวัด นางทองรินให้รู้สึกเร่าร้อนใจยิ่งนัก เป็นอย่างนี้ทุกครั้งทีไร ว่าท่านไม่อยู่ โดยเฉพาะวันนี้รู้สึกว่ามันเร่าร้อนกว่าทุกวัน แม้อากาศภายนอกจะหนาวเหน็บ หากมันก็ไม่ช่วยให้ความเร่าร้อนในใจบรรเทาเบาบางลงได้ ไม่ว่าหล่อนจะเดินจงกรมหรือนั่งสมาธิ ก็ไม่อาจทำให้จิตสงบได้เลย หล่อนเริ่มฟุ้งซ่าน คิดไปต่าง ๆ นา ๆ ป่านนี้ลูกเต้าจะกินอยู่กันอย่างไร สามีหล่อนเล่า จากกันมาตั้งเจ็ดแปดวัน ป่านนี้มีมืออะไรกับสาวไซ้แล้วหรือ เพราะเห็นแม่ นั้นทำท่าระริกระรี้ให้ทำอยู่บ่อย ๆ ข้างสามีหล่อนก็ไซ้ย่อย ยิ่งเฝ้าแม่กลับบ้านทุกวันอย่างนั้นหรือที่จ๊ะพ่นเงื่อมมือแม่สาวไซ้วัยรุ่น จริงอยู่แม่หล่อนจะไปขอร้องให้มารดา มาช่วยดูแล แต่แม่หล่อนก็ต้องมีวันเผลอ ยิ่งถ้าสองคนนั้นมีจิตกระสันต่อกัน แม่หล่อนหรือใคร ๆ ก็ห้ามความกระสันของคนคู่กันไม่ได้ อย่างกระนั้นเลย เราควรจะไปดูสักหน่อย เป็นไร นั่งรถไปสองชั่วโมงก็ถึง ดูให้เห็นกับตาแล้วจะรีบมา หลวงพ่อกคงยังไม่กลับ นี่ก็เพิ่งจะหกโมงเช้าเท่านั้นเอง แล้วหล่อนก็รีบจัดแจงแต่งกาย ออกจากที่พักเดินฝ่าความหนาวเหน็บตรงไปยังถนนสายเอเชีย “คอยดูนะตาแก่ ถ้าจับได้คาหนังคาเขา แม่จะฆ่าทิ้งเสียเลย” หล่อนคิดเรื่อยเปื่อยไปตลอดทาง สิ่งที่เกิดล้วนแต่ร้าย ๆ ทั้งนั้น

ถึงถนนสายเอเชีย หล่อนต้องข้ามไปรอรถทางฝั่งโน้น มีรถประจำทางหลายสายที่วิ่งมาจากทางเหนือเพื่อจะเข้ากรุงเทพฯ หล่อนมองซ้ายมองขวา เห็นไม่มีรถวิ่งมาสักคัน จึงก้าวเท้าออกไปโดยเร็วแล้วก็ต้องจบชีวิตลง เพราะถูกรถบรรทุกชนกระเด็นไปตกอยู่ริมถนนฝั่งตรงข้าม

รถบรรทุกคันนั้นวิ่งตะปึงแข่งกับลมหนาวมาตามถนนสายเอเชีย เห็นคนเดินตัดหน้าในระยะกระชั้นชิดจะเบรคก็ไม่ทัน คนขับก็เลยไม่ยอมเบรค ทั้งไม่สนใจที่จะหยุดรถดูให้เสียเวลาทำมาหากิน ปล่อยให้เป็นที่หน้าของตำรวจทางหลวง ที่จะเรียกป้อเต็กตั้งมาเก็บศพ

บรรดารถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมา ไม่มีคันใดหยุดดูร่างบอบบางที่นอนจมกองเลือดอยู่ริมถนน อย่างดีก็แค่ชะลอรถให้ช้าลง เพราะมีตัวอย่างมานักแล้ว ที่คนชนหนีไป แล้วคนหยุดดู กลับกลายเป็นจำเลยแทน

รถสายตรวจของตำรวจทางหลวงมาพบศพเมื่อเวลาแปดนาฬิกา จึงวิทยุไปเรียกป้อมเตี้ยตั้ง ชาวบ้านแถวนั้นเริ่มทยอยกันมาดูศพ เนื่องจากอากาศคลายความหนาวเย็นลงมากแล้ว แม่ครัววัดป่ามะม่วงก็มาดูกับเขาด้วย เห็นหน้าผู้ตายถนัด “นางบุญรับ” ถึงกับขวัญเสีย ความเกลียดชังที่มีต่อหล่อนกลับกลายเป็นความเวทนาสงสาร นางยกมือท่วมหัวพูดเบา ๆ ว่า

“ไปสู่วัดที่ขอบ ๆ เกิดแม่คุณ ขออย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย”

แม่ครัวที่มาด้วยอีกสองคนก็รู้สึกใจหายเพราะเห็นกันทุกวัน เคยเอาปืนโตไปส่งให้ที่ห้องพักรวันละสองเวลา เช้านี้ก็เอาไปส่ง เห็นไม่อยู่ห้องก็นึกว่าไปทางไหน มาพบอีกที่ก็กลายเป็นศพไปเสียแล้ว ช่างน่าอนาใจแท้ ๆ

นายละอองขับรถมาจากกรุงเทพฯ กับบุตรสาววัยรุ่นอีกสองคน เข้าตั้งใจมาเยี่ยมภรรยาซึ่งมาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดป่ามะม่วง เคยขับรถมาส่งหล่อนเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม หล่อนบอกว่าจะมาอยู่สักเจ็ดวัน พอมาถึงท่านพระครูกลับบอกให้อยู่ตั้งสิบห้าวัน ด้วยเหตุผลว่าหล่อนกำลังมีเคราะห์ ลูกสาวสองคนรบเร้าให้เขาพามาด้วยทนคิดถึงมารดาไม่ไหว เขาเองก็คิดถึงหล่อนเช่นกัน

รถวิ่งมาถึงทางเลี้ยวเข้าวัด เห็นคนมุงดูอะไรกันอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม ชายวัยกลางคนมิได้สนใจจะหยุดดู ด้วยใจจดจ่ออยู่ที่ภรรยา อยากเห็นหน้าหล่อนเร็ว ๆ

ครั้นถึงวัด เขาตรงไปยังกุฏิที่หล่อนพักพร้อมลูกสาวทั้งสอง เมื่อเดินไปถึงปรากฏว่าหล่อนไม่ได้อยู่ที่นั่น ที่ประตูมีกุญแจดอกเล็ก ๆ คล่องไว้ หน้าต่างทุกบานถูกปิด เขาจึงไปที่กุฏิท่านพระครู คิดว่าหล่อนอาจจะอยู่ที่นั่น คนที่กุฏิท่านพระครูบอกเขาว่า ท่านไม่อยู่และยังบอกเรื่องมีคนถูกรถชนตายเป็นคนที่มาเข้ากรรมฐาน

เขารู้สึกสังหรณ์ใจพิกลจึงขับรถออกไปดู แล้วก็พบกับความจริงที่เศร้าสลด ภาพของลูกสาวสองคนร่ำไห้กอดศพแม่ ทำให้เขาสะเทือนใจยิ่งนัก ยังลูกชายคนเล็กที่อยู่กับแม่ยายที่บ้านอีกคน แกจะทำอย่างไร เมื่อรู้ว่าผู้เป็นแม่ได้จากโลกนี้ไปเสียแล้ว

เมื่อรถของมูลนิธิปอเตี้ยตั้งมาถึงที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่จึงให้นำศพไปตั้ง ณ วัดป่ามะม่วงตามคำขอร้องของสามีผู้ตาย ซึ่งต้องการจะรอดถามท่านพระครูก่อนว่าจะให้นำศพไปเผาที่กรุงเทพฯ หรือว่าเผาเสียที่วัดป่ามะม่วง แล้วเขาก็กับลูกก็มานั่งรอท่านที่กุฏิ

ทันทีที่ท่านพระครูก้าวลงจากรถ สามีนางทองรินแทบจะโผล่เข้ามาหา เขาคุกเข่าลงกับพื้นกราบแทบเท้าของท่าน ร้องไห้สะอึกสะอื้นแข่งกับลูกสาวทั้งสอง ตอนเห็นศพภรรยาเขากลับความรู้สึกทั้งมวลไว้ แต่เมื่อมาพบผู้ที่เห็นอกเห็นใจที่เขาจะยึดเป็นที่พึ่งได้ ความรู้สึกที่อดกลั้นเอาไว้ก็กลั้นไม่ไหวอีกต่อไป

“ทำใจดี ๆ เอาไว้อยม เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมดาโลก ไม่มีใครหลีกเลี่ยง โยมทองรินเขาไปสบายแล้ว เขา นั่งรออาตมาอยู่ตรงทางเลี้ยว เล่าให้ฟังหมดว่าเกิดอะไรขึ้นไป ไปคุยกันที่กุฏิดีกว่า” ท่านเดินนำสามพ่อลูกไปยังกุฏิ ภิกษุอีกเจ็ดรูปต่างแยกย้ายกันไป ยังกุฏิของตน คงมีแต่พระบัวเหี่ยวที่เดินตามท่านพระครูมาเพราะอยากรู้เรื่องราว

เมื่อทุกคนมาถึงกุฏิและนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเล่าเรื่องที่ “วิญญูณ” มาบอกกล่าว

“เมื่อเช้าก่อนออกจากวัด อาตมาก็ไปกำชับเขาว่า ไม่ให้ออกไปไหน เขาก็รับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่พออาตมาออกจากวัดไป เขารู้สึกร้อนนอกร้อนใจ ไม่อาจปฏิบัติได้ เกิดห้วงโยมห้วงลูก ๆ” ท่านไม่ได้เล่าทั้งหมดที่วิญญูณบอก เพราะอย่างน้อยก็เห็นแก่คนที่ตายไปแล้ว แต่คนฟังกลับเป็นคนเล่าเสียเองว่า

“เขาคงเห็นผมตีหม้อเหล็กทุกวัน เลยกลัวว่าจะพลาดพลั้งไปมีอะไร ๆ กับคนใช้ ทั้งที่ผมไม่เคยคิดอกุศลเช่นนั้น ตั้งแต่เขามาอยู่วัด ผมก็ไม่เคยตีหม้ออีกเลย และก็ตั้งจะว่าจะไม่ตีไปจนตลอดชีวิต อาจเป็นเพราะเขาเผื่อแผ่บุญมาให้ผม จึงทำให้ผมกลับเนื้อกลับตัวได้” นายละอองเล่า แม้จะหยุดร้องไห้แล้ว แต่ก็ยังมีน้ำคลออยู่ที่หน่วยตาทั้งสอง

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนาด้วย โยมทองรินเขาก็คงดีใจ ส่วนเรื่องศพเขาบอกให้เผาที่นี่ เขาอยากจะทำปฏิบัติกรรมฐานต่อแล้วจึงจะไปเกิดในภพภูมิใหม่”

“วิญญูณปฏิบัติธรรมได้หรือครับหลวงพ่” พระบัวเหี่ยวถาม

“ทำไมจะไม่ได้เล่า อย่างวิญญูณแม่กาหลงก็มาปฏิบัติที่วัดนี้ตั้งแต่ยังเป็นเปรตจนเดี๋ยวนี้เป็นเทพธิดาไปแล้ว รูปร่างสวยงามเชียว เคยมาปรากฏให้คนเห็นบ่อย ๆ เคยสอนเดินจงกรมให้แม่ชีเขียวด้วย” แม่ชีเขียวเป็นผู้อาวุโสที่สุดของสำนักชี เดี่ยวนี้อายุแปดสิบ ไปไหนมาไหนไม่ค่อยไหวแต่ก็ยังปฏิบัติอยู่ที่สำนัก

“แล้วแม่ชีเขียวแกร่งไหมครับว่า แม่กาหลงไม่ใช่มนุษย์”

“รู้ แต่แกเป็นคนไม่กลัวผี แกก็เดินจงกรมอยู่กับแม่กาหลงสองคน คนอื่น ๆ ไม่มีใครกล้า นี่รู้เรื่องแม่กาหลงแล้วอย่าไปเล่าให้เศรษฐีเจริญชัยนั้นฟังนะ เดี่ยวเขาจะพากันกลัวไม่ยอมมาวัดอีก” ท่านกำชับพระบัวเหี่ยว ซึ่งฝ่ายนั้นก็รับคำหนักแน่น

“แล้วภรรยาผมล่ะครับหลวงพ่อกับทำไม่เขาต้องอายุสั้น” นายละอองถาม

“ตามหลักของกรรม คนที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โยมทองรินเคยไปฆ่าเขาไว้ เจ้ากรรมนายเวรก็เลยตามมาทวง นี่เขาเล่าให้อาตมาฟังนะ”

“ถ้าเขาไม่ออกไปนอกวัดก็ไม่ต้องตายใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เจ้ากรรมนายเวรเขามาตักรออยู่ ตอนโยมเขาข้ามถนนก็บังตาเอาไว้ ไม่ให้เห็นรถบรรทุก”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะครับว่า จิตวิญญาณจะมีอยู่จริง นี่ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อกับเล่า ผมคงไม่เชื่อ”

“ถึงจะเป็นอาตมา โยมก็อย่าเพิ่งเชื่อจนกว่าจะได้พิสูจน์ด้วยตัวเองเสียก่อน”

“พิสูจน์อย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“มาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน พอมีเวลาใหม่เล่า”

“ครับ ผมจะหาเวลามา รอให้ลูก ๆ ปิดเทอมเสียก่อน”

“ดีแล้ว โยมทองรินจะได้ตั้งใจ โยมจะได้คุยกับเขา โดยไม่ต้องผ่านทางอาตมา”

“หนูจะมากับคุณพ่อได้ไหมคะหลวงตา หนูอยากคุยกับคุณแม่ค่ะ” เด็กสาววัยสิบสี่ถามขึ้น

“ได้จ้ะ ถ้าหนูตั้งใจปฏิบัติก็จะสามารถคุยกับคุณแม่ได้ แล้วหนูจะมาใหม่ละจ้ะ” ท่านถามคนน้อง

“ถ้าคุณพ่อกับพี่เขามาหนูก็มาค่ะ” เด็กหญิงวัยสิบสองตอบ

“หลวงพ่อกับครับ ศพของทองริน จะเผาเมื่อไหร่ครับ” นายละอองถามขึ้น

“สวดพระอภิธรรมสักสามคืนแล้วค่อยเผา เจ้าตัวเขาไม่สนใจหรือกร่างกายนั้นเมื่อวิญญาณทิ้งเสียแล้วก็ไม่ต่างกับท่อนไม้หรือท่อนฟืน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เผาเสียวันนี้เลยดีไหมครับ” พระบัวเหี่ยวออกความเห็น เป็นความเห็นที่เขยที่สูงสุดในความคิดของท่านพระครู

“จะเร็วขนาดนั้นไม่ได้หรอกบัวเหี่ยว อย่าลืมนะโยมเขามีญาติพี่น้องจะต้องแจ้งให้ญาติรู้เสียก่อน ให้เขาจัดการกันตามประเพณีนิยม คนที่เขาไม่เข้าใจเรื่องการเกิดการตายก็มีอยู่

“ถ้าเช่นนั้นผมจะเข้ากรุงเทพฯ ไปบอกญาติ ๆ เลยนะครับ” นายละอองบอก

“อย่าเลย โยมกำลังเครียด ไม่ควรขับรถขับลา อาตมาคิดว่าโยมไม่ต้องไปก็ได้ เตี่ยจะให้สมชายพาไปโทรศัพท์ทางไกลที่ในตัวจังหวัด โยมจะได้เตรียมงานอยู่ทางนี้ ห้าโมงเย็นจะมีพิธีรดน้ำศพ ญาติทางกรุงเทพฯ คงมาทัน เตี่ยพาลูกไปเข้าที่พักเสียก่อน พักที่กุฏิโยมทองรินได้ไหม กลัวกันหรือเปล่า”

“ไม่กลัวครับ”

“ไม่กลัวค่ะ” สามพ่อลูกตอบพร้อมกัน

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นสมชายช่วยพาไปส่งด้วย เสร็จแล้วพาโยมผู้ชายเข้าไปโทรศัพท์ที่ตัวจังหวัด บอกญาติทางกรุงเทพฯ ให้รู้ เขาจะได้พากันมาทันอาบน้ำศพ”

เมื่อสามพ่อลูกลุกออกไปแล้ว นางบุญรับก็ร้องไห้กระเซอะกระเซิงเข้ามา

“หลวงพี่ ฉันกลัวผียายทองริน”

“ก็ดีแล้วนี่ อยากไปเกลียดเขา แบบนี้ต้อบอกให้หลอกเสียให้เข็ด” ท่านพระครูชู

“ไม่เกลียดแล้วจะหลวงพี่ ฉันไม่เกลียดเขาแล้ว เห็นเขาตายแล้วสงสาร” นางบุญรับรีบบอก

“อ้อ ถ้าเขายังไม่ตายก็ยังไม่หายเกลียดใช่ไหมแล้ว” ท่านพระครูย้อน

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนนี้ฉันสงสารเขาจริง ๆ ขอให้ไปที่ชอบ ๆ เถอะ แม่คุณ อย่าได้มาจ้องเวรจ้องกรรมกันเลย”

“ใครเขาอยากจ้องเวรจ้องกรรมกับคนอย่างแกเล่ายายบุญรับเอ๊ย อย่าสำคัญตัวผิดไปหน่อยเลย คนอย่างแกนะ แม่แต่ผีก็ยังมี” ท่านพระครูว่าให้

“เมื่อกี้ดี จะได้ไม่มาหลอกฉัน เตี่ยตอนอาบน้ำศพ ฉันจะไปกราบขอขมาเขา”

“ดีแล้ว แล้วข้าจะช่วยบอกเขาให้ไป ช่วยไปตามลูกสาวเขามากินข้าวกินปลาเสีย นี่ก็เที่ยงกว่าแล้ว บริการเขาดี ๆ นะแม่เขาจะได้ไม่มาหลอก” ท่านแกลั้งแหย

“แหม หลวงพี่ชอบพูดให้ฉันหวาดเสียวอยู่เรื่อย” นางต่อว่าแล้วจึงลุกออกไป ท่านพระครูพูดกับพระบัวเฮี้ยวว่า “วันนี้เธอก็เลยอดฉันเพล”

“ไม่เป็นไรครับ ผมอ้อมมาจากบ้านนายจ่อยแล้ว อาหารเขาร่อย ๆ ทั้งนั้น ผมเลยอ้อมเสียอ้อมแปล้ ถึงไม่ได้ฉันอีกสามวันก็คงไม่หิว”

“ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ รู้สึกว่าเธอจะติดในรสอีกแล้วนะ ทำไมถึงไม่กำหนด “รสนอน” ละ”

“กำหนดไม่ทันครับ ก็มันอร่อยผมก็เลยฉันทะเลินจนลืมกำหนด”

“นั่นแสดงว่าเธอยังต้องฝึกอีกมาก”

“ครับผมก็ว่าอย่างนั้น หลวงพ่อครับ ยายบุญรับแกจะหายโกรธโยมทองรินจริงอย่างที่แกพูดหรือเปล่าครับ”

“จริงสิ โบราณเขาถึงสอนว่า งามอยู่ที่ผี ดืออยู่ที่ละ พระอยู่ที่ใจ ใสละ”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่า คนเราถึงจะจงเกลียดจงชังกันปานใด พออีกฝ่ายหนึ่งตายลง ความเกลียดก็หายไป จะมีแต่ความเมตตา สงสารเขา อะไรที่เขาเคยทำไว้กับตนก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งดีงามไปหมด แล้วก็นึกถึงเขาแต่ในทางที่ดีที่งาม จึงเรียกว่างามอยู่ที่ผี ดืออยู่ที่ละ ก็หมายความว่า คนเราจะดีได้ก็ต้องละชั่วให้ได้ ถ้าละชั่วไม่ได้ก็ดีไม่ได้ ส่วนพระอยู่ที่ใจอันนี้ คงไม่ต้องอธิบายหรอกนะเพราะเธอก็เป็นพระ ฉันทก็เป็นพระ ไม่ใช่คนหัวโล้นหม่นผ้ำเหลืองอย่างที่แม่ครัวบ้านนางว่า”

“ครับ แล้วผมก็ขอตั้งปณิธานว่า จะรักษาศักดิ์ศรีของพระไว้ด้วยชีวิต จะไม่ยอมให้ใครมาตราหน้าว่า เป็นพวกหัวโล้นหม่นผ้ำเหลืองอย่างเด็ดขาด” พระบัวเหี่ยวให้คำปฏิญาณต่อหน้าพระอุปัชฌาย์..

มีต่อ.....๒๑